

Anouk en Henry Bartels zijn extra alert, corona maakte hem doodziek.

© Rob Oostwegel

INTERVIEW ANGST VOOR HERBESMETTING

Henry (53) wil niet weer de klink van de hemelpoort vastpakken

Ze letten al heel goed op, maar nu het aantal coronabesmettingen schrikbarend oploopt, zijn Henry en Anouk Bartels uit Geleen nog alerter. Zijn leven hing in het voorjaar meermaals aan een zijden draadje als gevolg van Covid-19. „Je leest nu steeds meer over herbesmetting, natuurlijk maak je je dan druk.“

DOOR HENNIE JEUKEN

Ze ergeren zich aan virusontkenner. Aan mensen die het niet nauw nemen met de regels rondom corona. Kortzichtig en egoïstisch, vinden Henry en Anouk Bartels uit Geleen, die in de eerste golf flink door het virus geraakt zijn. Hij was een van de eerste

Covid-patiënten op de ic in het Zuyderland-ziekenhuis in Sittard-Geleen, zij werd meerdere keren gebeld om afscheid te komen nemen.

„Voor Anoeck, onze kinderen en familie is het heel zwaar geweest”, vertelt Henry (53). „Ik heb doodsangsten uitgestaan”, vult zijn vrouw aan. Aan een herbesmetting moeten ze niet denken. „Jeetjemina, al die spanning nog een keer. Dat kan ik niet aan.”

Mentaliteit

Je bent fit en gezond en dan ineens bam...het kan ineens afgelopen zijn. Dat geeft stof tot nadenken.

HARRY BARTELS

Ze zijn extra alert. Dragen mondkapjes, houden afstand, sociale contacten staan al tijden op een heel laag pitje en ze volgen het nieuws meer dan voorheen.

„Ik ben vooral bang voor Henry, zijn weerstand is niet optimaal.” Al sluit hij zichzelf zeker niet op, bezorgd is hij wel. „Je leest nu steeds meer over herbesmetting, natuurlijk maak je je dan druk. Hoe immuun ben ik? Hoe lang draag ik antistoffen bij me en hoeveel bescherming bieden die, je weet het niet hè.”

Al vinden ze het economisch bizar en vernietigend, dat de maatregelen strenger zijn geworden, is niet meer dan logisch, zeggen ze. „Misschien moet het allemaal, tijdelijk, nog wel harder. Want kennelijk is een beroep doen op het gezonde verstand onvoldoende. Nederlanders hebben een beetje een tegendraadse mentaliteit, wij nemen niet snel iets aan.”

Zij heeft soms de neiging mensen, die de regels negeren, direct te confronteren met wat de ziekte kan doen. „Zal ik jou eens foto's laten zien van Henry op de ic, denk ik dan.”

Want haar echtgenoot was er heel slecht aan toe. Toen hij vanuit het ziekenhuis naar de interne revalidatie bij Adelante in Hoensbroek ging, kon hij „werkelijk niets”. „Niet zitten, niet staan, niet naar de plee, geen lepel bij mijn mond krijgen. Ik kon alleen maar kijken, nauwelijks praten.”

Wintersport

Het begon allemaal in maart, nadat hij een paar dagen met een maat op wintersport was geweest in Oostenrijk. Wellicht heeft hij het daar opgelopen, maar zeker is dat niet.

Op de terugweg werd hij ziek en thuis ging hij gelijk in quarantaine. Die eerste week thuis had hij iedere dag koorts. „En ik moest zo hard hoesten dat mijn ribben er pijn van deden.”

De koorts zakte, maar toen kwam de mokerslag. „Ik kreeg het hartstikke benauwd.” Hij moest naar het Zuyderland. „Het was mijn debuut in het ziekenhuis. Ik had nooit iets, nog geen griep. Ik leefde gezond. Dat dit me zo heeft geraakt, is een raadsel.”

In die tijd waren er strenge restricties in het ziekenhuis. Patiënten mochten in principe geen bezoek krijgen. „De dokter liet Anoenk toch even bij mij. Omdat hij bang was dat ik niet meer wakker zou worden, zei hij later.”

Want Henry werd in slaap gebracht en aan de beademing gelegd. „Dat was 23 maart, 11 april werd ik weer wakker. In die tijd kreeg hij ook een hartstilstand als gevolg van longembolieën. „Toen wisten ze nog niet dat corona het risico op trombose verhoogt. Het virus zorgt ervoor dat je stollingssysteem te hard gaat werken. Dan krijg je klontjes, bij mij kwamen die terecht in de longen, waardoor het hart het bloed niet meer kon terugpompen naar de longen. De druk liep zo hoog op dat mijn hart stilviel. Als ze het niet op tijd aan de gang hadden gekregen... Anoenk, onze kinderen, familie en vrienden hebben behoorlijk in de rats gezeten.”

Bizar

Anoenk stond inmiddels op de overlevingsstand, vertelt ze. „Ik was wel angstig en bang dat zijn lichaam uitgeput zou raken. Het was heel zwaar, ook omdat er geen uitzicht was.”

Het is bizar geweest, blikt hij terug. „Moet je je voorstellen: in de meest kwetsbare en ingrijpende fase van mijn leven – ik had de klink van de hemelpoort vast – mocht ik de mensen die me lief zijn niet bij me hebben. Het was een snoeiharde maatregel die toen gold, maar ik begrijp hem wel.” Een kleine twee maanden verbleef hij in het ziekenhuis en het revalidatiecentrum. Bij Adelante ging hij verbluffend snel vooruit.

Stroperig

Fysiek gaat het nu goed met hem, als is hij nog niet terug op het oude niveau. „Je leest zo veel horrorverhalen van mensen die hier lichamelijk iets aan overhouden, maar daar heb ik betrekkelijk weinig last van. Ik train vier keer per week onder begeleiding om kracht en conditie op te bouwen en voel me steeds beter. Alleen de concentratie is waardeloos. Het is stroperig in mijn hoofd. Als ik iets doe waarbij ik me moet concentreren, dan ben ik na een uur moe.” Zoals vergaderen op zijn werk, hij is mede-

eigenaar van een accountantsbureau. „Alle artsen roepen: ‘Je moet eerst fysiek revalideren en dan komt het mentale stuk er wel achteraan. Heb maar eens even geduld.’ Daar ben ik niet zo goed in.”

Corona heeft zijn leven veranderd. „Je bent fit en gezond en dan ineens bam...het kan ineens afgelopen zijn. Dat geeft stof tot nadenken. Ik ga meer tijd maken voor mijn gezin en mezelf. Ik hoef niet meer zo nodig twee keer per jaar te duiken in Egypte. Laat mij maar in mijn tuintje zitten, kleine klusjes doen. Ja, ik ben wel kneuterig geworden.”